

اسرائیل از مامی ترسد

محمد یاسین محمد رضایی از بینندگان این تئاتر است. این دانش آموز کلاس ششمی هر شب در اجتماعات هاشمیه حضور دارد. او می گوید: وقتی داشتند دکور می زدند، فهمیدم تئاتر اجرا می کنند. حواسم بود و وقتی بچه ها آمدند، رفتم حتی تمریناتشان را نگاه می کردم. خیلی خوشم آمد. دشمنان گرم. مردم هم خیلی اجرایشان را دوست دارند. خیلی وقت ها به حاضران در اجتماع می گویم بیایند اجرای بچه ها را ببینند.

علی فروتن که پدری چهل ساله است و پرچم به دست آمده تا اجرای بچه ها را ببیند، می گوید: هرچه در اخبار درباره مدرسه میناب شنیده بودم، اینجا توسط این بچه ها برایم به طور عینی بازسازی شد. الان هم این قدر خنم به جوش آمده است که می خواهم بروم محکم تر فریاد مرگ بر آمریکا و اسرائیل سر دهم.

یکتا مسعودیان، دانش آموز کلاس سومی که همراه مادرش در تجمع و کنار گروه تئاتر حضور دارد، می گوید: بمباران مدرسه میناب نشان داد که اسرائیل چقدر از مامی ترسد. آن مامی ترسند ما بزرگ و مهندس شویم. من و دوستانم وقتی بزرگ شویم، می توانیم کارهای خوبی برای کشورمان انجام دهیم. می توانیم مثل شهید حججی جلوشمن بایستیم. برای همین هم آن هانمی خواهند ما بزرگ شویم. اما ما به کمک معلم هایمان درس هایمان را می خوانیم تا نقشه های آن هان نقش بر آب شود و در آینده، فرد مفیدی برای کشورمان باشیم.

اسم میناب که آمد، والدین سنگ تمام گذاشتند

و جبهه ششمالی مقدم مریبی این گروه تئاتر است. او سه سال است که در این زمینه و با خانواده تئاتر مسجد امام محمد باقر^(ع) همکاری دارد. ششمالی توضیح می دهد: نویسنده این تئاتر، مریم شعبانی از تهران است و این تئاتر پیش از این در شهرهای تهران، اصفهان و همدان اجرا شده است.

او می گوید: زهرا بخشی، فرمانده پایگاه بسیج مسجد امام محمد باقر^(ع)، از حدود سه ماه پیش، گروه تئاتر تشکیل داد و من مریبی گروهشان هستم. وقتی از سمت حوزه هنری به من پیشنهاد داده شد اجرای تئاتر مدرسه میناب را در مشهد برعهده بگیرم، از طریق خانم بخشی فراخوانی به گروه تئاتر در مسجد دادیم.

او تأکید می کند: بعد از فراخوان، والدین و بچه ها، خیلی استقبال کردند. اگر همکاری والدین تا این حد نبود، نمی توانستیم به اجرا برسیم. اما چون تئاتر درباره بچه های میناب بود، والدین همه جوره سنگ تمام گذاشتند.

به گفته او ۱۲ فروردین به آن ها اعلام شده که از ۱۵ فروردین در هاشمیه اجرا داشته باشند.

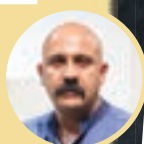
تقویت حس مقاومت در بچه ها

این مریبی تئاتر توضیح می دهد: از ۱۲ تا ۱۵ فروردین به کمک خانم بخشی بچه ها را سرجمع کردیم و همان ۱۵ فروردین که قرار بود اولین اجرا داشته باشیم، تمرینات را شروع کردیم. راستش در ابتدای موضوع برای بچه ها سخت بود. عکس های مدرسه میناب را به آن هان نشان دادم و از خودشان می پرسیدم دوست دارند به جای کدام دانش آموز نقش بازی کنند.

در زمان هایی که بچه ها شوکه یا دچار حس ترس و نگرانی می شدند، مریبی و والدین با تقویت کردن حس مقاومت و وطن دوستی، بچه ها را آرام و برای ادای نقش آماده می کردند. به گفته او، گروه تئاتر مدرسه میناب به صورت کاملاً داوطلبانه و جهادی، از ۱۵ تا ۲۲ فروردین هر شب در حوزه هنری، سه اجرا با فاصله نیم ساعت از ساعت ۲۱ تا ۲۲ داشته اند و پیش بینی شده است که، حداقل یک اجرا در حرم رضوی و حداقل سه اجرا در سطح شهر داشته باشند. آن ها همچنین تاکنون یک اجرا در اجتماع مردمی مسجد امام محمد باقر^(ع) داشته اند. او می گوید: جاهای مختلفی در سطح شهر از اماکن دارند که برویم و برایشان اجرا کنیم اما باتوجه به اینکه سن بچه ها کم است، باید طوری برنامه ریزی کنیم که خسته نشوند.

مهم این است که پای کار باشیم

صحنه آرایی این تئاتر توسط باشگاه تئاتر رشد و بنیاد برکت انجام گرفته و کارگردانی آن به محمد جهان پاسپرده شده است.

جهان پای اجرای تئاتر توسط یک گروه کودک محلی در اجتماعات هاشمیه را اتفاقی خوب عنوان می کند و می گوید: شرایط فعلی فرصت خوبی است تا بچه ها هم آموزش ببینند و هم روی صحنه اجرا داشته باشند. او ادامه می دهد: نقش آفرینان تئاتر مدرسه شجره طیبه میناب، افرادی خوش ذوق، خوش قول و پای کار بودند و با اینکه در این ایام، خانواده ها نگرانی هایی برای رفت و آمد و بچه هایشان

دارند، والدین این بچه ها با گروه به خوبی همراهی کردند. این کارگردان تئاتر درباره سطح کیفی کار می گوید: در اجراهای این چنینی با توجه به شرایط فعلی جامعه بیش از آنکه سطح کیفی و حرفه ای مطرح باشد، این مهم است که پای کار باشیم؛ زیرا احتیاج به نقش آفرینی همه اقشار و از جمله کودکان داریم. به گفته جهان پای، بازیگران حرفه ای تئاتر به زمان نیاز دارند تا بتوانند نقشی را اجرا کنند اما در شرایط جنگی، لازم است گروه هایی به صورت ضربتی وارد میدان شوند.

این هنرمند فراهم شدن فرصت برای گروه های محلی را اقدامی مثبت و تأثیرگذار می داند و توضیح می دهد: در شرایط امروز جامعه باید هرکس هرکاری از دستش برمی آید، انجام دهد و

هر نوع اقدامی هر چند کوچک، در تاریخ می ماند و اثرگذار است. او با اشاره به توجه مردم به این دست اجراها، می گوید: استقبال مردم نشان می دهد که نیاز مبرمی به چنین فعالیت هایی هست اما متأسفانه انجمن تئاتر نتوانسته بستری برای حضور هنرمندان فراهم کند و در حالی که بسیاری از هنرمندان تئاتر بیکار هستند، حوزه هنری دارد به تنهایی فضای هنری این روزهای جامعه را به دوش می کشد.

جهان پای از حادثه مدرسه میناب به عنوان یک تراژدی غم انگیز در سطح دنیا نام می برد و می افزاید: با تئاتری که اجرا شد، می توانیم زبان گویای این حادثه و تسلی بازماندگان نشان باشیم.

